

K 513 / 852
Nagy-Körös oct. 3. 1853.

Kedves Domokos!

Megint két levele feleltek előttem: Sept. 10- és 23-ka,
sőt. Elmutatva a nagy vacatio, ittö hogy már
molt a levelezésben is nagyobb foglalkozást fejt,
de ki, mint addig. Sőt két hónapot oly aldat,
tanul nem nevelésnek el életéből, mint e két
lét. Mert ne higgyd azt, a mit Jókay is a De.
lét. Ittö van Jókay mit ismét a fejezetem
között, hogy én Jókayt mit ismét a fejezetem
között. Ez oly nyitandó ki kassa, melynek eredetét
meg nem foghatom. Már most freyer vaggok a
közönséggel.

Egára van, csupán a magyar irodalom,
böl nem ismerhetné meg a balladát, mint
meg sok egyebet sem. Monban, hogy a Déli.
böl nem jobb, mint a millyen, annak oka
nem egészen Jókayban rejlik. Nem is az
neki, mert nincs a ki ism. A régibb seheté,
get elfogytak, kifogytak: az ifjú irások ma,
gyon közönségesek. A közönség jóhoz, vagy
legalább csattanóhoz (frappant) van szokva.
Ezért most oly ártalmatlan időknek van, mi-
nek természetesen be kellett következni, -
freyerre, ha ez a freyeri praxia nem a ha-
lálba vezet.

Tegnap ment végbe iskolánk, mint
nyilvános tanintézet, minnapiest meg,
nyitása. Befejeztünk minnagunknak -
étünk, étünk minnagunknak és ismét,

Amik nagyba — arat a ki se volt. A „nyilvános”
sag” azt sejtí, hogy ha majd egyszerbe akar
meenni, előtünk is lesznek a vizsgálatot
is felvételhez jut, állam-értekezés Vikony István
nyat, melly aratán gitt az egész birodalomban
I nem efit újabb cenzura alá. Ezzel pedig azt
akarom mondani, hogy Exeglikből Kőrösi Vas
is van, & ha majd felfelt jönch, talán-ta
lái helyrehozni a tavaszi mulasztást.
Fiatit Deus & Kovács bácsi!

Verseir iránt most nem akarok szóllni
hagytat bírálataba szeggedni. Az elegiában
van — van valami, de mégsem megy az jól, nem
a versformát értem, hanem a tónus, még inkább
az értekt. Idegen értekmeket helyesen solma,
csolui: a legnehézebb feladat költőnek. Ki kell
veszteni a saját énjéből, egy egészen más egyet
világába kell áthelyezkednie, szóval a legnagyobb
sárgysárga mellett lyrai értekmeket költeni: ez
nem könnyű dolog. Saját örömeinket, fájdalomunkat
önteni dalba, vagy elegiába: ez inkább sükenül;
idegen lélekállapokat epofilag vagy drámailag
feltűnítetni: ez sem oly nehéz; de lyrai fokra es
melni: valóban az. Ennek van, hogy Kovácsin
bár itt versei, hol saját lélekállapota mol,
gált, hacsak némileg is, alapul. Szépén fike
millet: de midőn, mint itt, más helyrebe sejtí
által önmagát, sehogysem megy. A „vaskos

kaltyhának tag ölelése" neveltséges, s hogy itt
annak helye nincs, azt én nem fogja.

A ballada már sokkal járulékosabb, a for-
ma (nem a verselési értelemben) találva van;
a nyelv is jó, bár néhol nyögőre. Enkább
vegyen a rím, mint a nyelven erőtesis látsék.
már pedig az efféleket:

A várba fel menj innen el,
Föld szimire dől vára le.

Dejem felett, keblem megett
erőtesesnek tartom. Ugyan aron sorok ismét,
Léte balladában itt ott lépem jó ki; de nem
kell vele vitatkozni; véleményem szerint itt több
repetitio is van a kellesténél. Mindent megtek-
kel! Kivált ha még, repetitio kedvéért a
vár aranyra így próbálja meg családait:

Teles család is harori nép
ez már nem lehet jól. Igaz, hogy az ő balla-
dák effélebből bővelkednek; de azért ez nem
mindenütt művelés; a troubadourok provalt,
sága néha kellesténél pongyolábbá tette a költ.,
kemény. A mai művelés tartja meg mind a
gyórt, de ne látszaffék rajta, mint ha
provaltágból ki-segít, vagy kényelmi efr.
közül használná.

Ereket lefrámitra a ballada jó, — jobb
mint jók nyomatott; a Compositio is
gyes; az egész elég tárgyiasan van ki-
tartva, s az elbeszélő nevében még illyet

egyed sem is.

Most látom, hogy immár a 4. dík
lapon vagyok: ezúttal két legyet eleg.
Köszöntök nevében Kovács Gáspár; neki
is írni, ha e levélben már minden lehetsé-
gesről nyilatkoztam ki nem merítettem volna;
ha csak azt meg nem írom neki, hogy "a"
lunk jelenleg a híres Képes Nemzeti Drá-
ma fiktívulata tartó júni előadásokat,
Julia és Laci is most éppen a "Kármárk"
két előadását Szilágyi Sándor vezényli
alatt, és az ő előadások miatt csendnek
köszöntői, és a Danokos, hogy e leve-
lét írni; mivel hova előbbi valójában
előadás maradt.

Ölelő barátja
Frany Sándor